



AGATHA CHRISTIE

Πέτρινο φέρετρο



ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πέτρινο φέρετρο**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *Dead Man's Folly*
Από τις Εκδόσεις *HarperCollins Publishers*, Λονδίνο 2014
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γωγώ Αρβανίτη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Agatha Christie Limited, 1956. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
© Εξωφύλλου: *HarperCollins Publishers Ltd.*
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Το πέτρινο φέρετρο»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Δεκέμβριος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4123-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4124-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Πέτρινο φέρετρο

Μετάφραση: Γωγώ Αρβανίτη



ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτήριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μυστικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Το μυστικό του Τσίμνεις

Φόνος στη Μεσοποταμία

Το μυστήριο του μπλε τρένου

Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή

Πουαρό

Τραγωδία σε τρεις πράξεις

Οι άθλοι του Ηρακλή

Σίκαλη στην τσέπη

Ο καθρέφτης ράγισε

N ή M;

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;

Το μυστήριο των επτά ρολογιών

Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Σιωπηλός μάρτυρας

Έγκλημα στον Νείλο

Έγκλημα κάτω από τον ήλιο

Μυστήριο στην Καραϊβική

Η ξεχασμένη δολοφονία

Ο φόνος είναι εύκολος

Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας

Ο Ωχρός Ίππος

Το μυστήριο του Σίταφορντ

Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ

Με ανοικτά χαρτιά

Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης
πουτίγκας

Το τρένο των 16:50

Τα δεκατρία προβλήματα

Συνέταιροι στο έγκλημα

Ατέλειωτη νύχτα

Επιβάτης για Φρανκφούρτη

Ο άντρας με το καφέ κοστούμι

Προς το μηδέν

Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια

Ο γρίφος του παπουτσιού

με την αγκράφα

Στην πλημμυρίδα της ζωής

Τα ρολόγια

Ξενοδοχείο Μπέρτραμ

Το τέχνασμα με τον καθρέφτη

Η Πύλη του Πεπρωμένου

Ο θάνατος έβαλε τελεία

Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν

Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά

Πέτρινο φέρετρο

Ο φόνος της κυρίας ΜακΓκίντι

Θάνατος κλέφτης

Οι ελέφαντες θυμούνται

Θάνατος στα σύννεφα

Νέμεση

Οι τελευταίες υποθέσεις της μης Μαργλ

Έγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα

Στην Πέγκι και τον Χάμφρι Τρεβέλιαν

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Στο μυθιστόρημα της Άγκαθα Κρίστι Πέτρινο φέρετρο έχουμε την επιστροφή της Αριάδνης Όλιβερ, της διάσημης συγγραφέως βιβλίων μυστηρίου, η οποία προσκαλεί τον Ηρακλή Πουαρό στην Έπαυλη Νας προκειμένου να τη βοηθήσει σε μια υπόθεση που δείχνει να παίρνει άσχημη τροπή. Το εξοχικό σπίτι στο οποίο εκτυλίσσεται η υπόθεση είναι εμπνευσμένο από την Έπαυλη Γκρίνγκουεϊ, το σπίτι όπου έκανε τις διακοπές της η Κρίστι. Περισσότερα για την έπαυλη αλλά και για τα γυρίσματα της τηλεοπτικής διασκευής του βιβλίου σε αυτήν θα βρείτε παρακάτω στον Πρόλογο του Μάθιου Πρίτσαρντ, του εγγονού της Άγκαθα Κρίστι.

Το Πέτρινο φέρετρο διασκευάστηκε επίσης για το ραδιόφωνο του BBC το 2007, με τον Τζον Μόφατ στον ρόλο του Πουαρό και την Τζούλι Μακένζι (γνωστή για τις ερμηνείες της ως μισ Μαριπλ) στον ρόλο της Αριάδνης Όλιβερ. Το βιβλίο κυκλοφόρησε σε μορφή γκράφικ νόβελ (2011, στα γαλλικά, 2012, στα αγγλικά), ενώ υπάρχει και ηλεκτρονικό παιχνίδι εμπνευσμένο από αυτό ήδη από το 2009.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Ο πασίγνωστος Βέλγος ντετέκτιβ. Καλείται από την Αριάδνη Όλιβερ να παρευρεθεί στη γιορτή της Έπαυλης Νας προκειμένου να δώσει τη συμβουλή του για κάτι πολύ σοβαρό που απασχολεί τους διοργανωτές.

Αριάδνη Όλιβερ

Η διάσημη συγγραφέας βιβλίων μυστηρίου. Έχει αναλάβει να συλλάβει την ιδέα και να σκηνοθετήσει το Κυνήγι του Δολοφόνου.

Επιθεωρητής Μπλαντ

Αναλαμβάνει να εξιχνιάσει έναν μυστηριώδη φόνο και μία ακόμα πιο μυστηριώδη εξαφάνιση.

Σερ Τζορτζ Σταμπς

Ο πάμπλουτος τωρινός ιδιοκτήτης της Έπαυλης Νας.

Λαίδη Χάτι Σταμπς

Η πανέμορφη αλλά λίγο χαζούλα σύζυγος του Τζορτζ Σταμπς.

Ετιέν ντε Σόουζα

Εξάδελφος της Χάτι Σταμπς. Εμφανίζεται ξαφνικά με το σκάφος του και η παρουσία του προκαλεί πανικό στην εξαδέλφη του, για άγνωστο σε όλους λόγο.

Αμάντα Μπούις

Η γραμματέας του σερ Τζορτζ Σταμψ, μία ευσυνείδητη και πάντα παραγωγική επαγγελματίας.

Έιμι Φόλιατ

Μία γηραιά κυρία, η οικογένεια της οποίας κατείχε παλιά την Έπαυλη Νας.

Γουίλφρεντ Μάστερτον

Τοπικός βουλευτής, φίλος της οικογένειας Σταμψ.

Κόνι Μάστερτον

Σύζυγος του Γουίλφρεντ Μάστερτον.

Τζιμ Γουόρμπαρτον

Λοχαγός στην υπηρεσία του βουλευτή Μάστερτον.

Μάικλ Γουέιμαν

Αρχιτέκτονας που σχεδιάζει το περίπτερο που θέλει να χτίσει ο σερ Τζορτζ Σταμψ στο γήπεδο του τένις και έχει αναλάβει και τις επισκευές στο Κιόσκι.

Άλεκ Λεγκ

Πυρηνικός επιστήμονας, γείτονας του σερ Τζορτζ Σταμψ.

Σάλι Λεγκ

Σύζυγος του Άλεκ Λεγκ.

Μαρλίν Τάκερ

Μια έφηβη προσκοπίνα που αναλαμβάνει να παίξει τον ρόλο του θύματος στο Κυνήγι του Δολοφόνου.

Πρόλογος από τον Μάθιου Πρίτσαρντ*

Το *Πέτρινο φέρετρο* έχει γραφτεί με επίκεντρο μια συγκεκριμένη τοποθεσία, πράγμα ασυνήθιστο για την Άγκαθα Κρίστι, και για την ακρίβεια την Έπαυλη Γκρίνγουεϊ στην όχθη του ποταμού Νταρτ στο νότιο Ντέβον. Το Γκρίνγουεϊ ήταν το σπίτι όπου η Νίμα (όπως αποκαλούσα τη γιαγιά μου) περνούσε τις καλοκαιρινές διακοπές της σχεδόν αφότου το αγόρασε, το 1938, ως τον θάνατό της το 1976. Και είναι ένας φόρος τιμής στο Γκρίνγουεϊ η επανέκδοση του *Πέτρινου φέρετρο* το 2014, δεκαπέντε χρόνια αφότου η έπαυλη περιήλθε στην ιδιοκτησία της National Trust, της εταιρείας διαχείρισης προστατευμένων τοποθεσιών, και ακολούθως άνοιξε τις πόρτες της στο κοινό (ως μνημείο εθνικής κληρονομιάς).

Ωστόσο, πέρυσι συνέβη κάτι ακόμη πιο μνημειώδες στο Γκρίνγουεϊ. Γυρίστηκε εκεί το τελευταίο επεισόδιο της σειράς του ITV *Οι περιπέτειες του Ηρακλή Πουαρό* με πρωταγωνιστή τον Ντέιβιντ Σουσέ και τίτλο *Πέτρινο φέρετρο*. Έτσι, η σειρά, που άρχισε το 1989 με πρώτο επεισόδιο την *Υπόθεση της μαγεύτριας του Κλάπχαμ*, ολοκληρώθηκε περιλάμπρα στην Έπαυλη Γκρίνγουεϊ. Τόσο η Νίμα όσο και η αείμνηστη μητέρα μου Ρόζαλιτ, που συμμετείχε αρχικά σε μεγάλο βαθμό στην παραγωγή της τηλεοπτικής σειράς, δε θα μπορούσαν να ευχθούν τίποτα καλύτερο. Ήταν σαν να επέστρεψε ο Ηρακλής Πουαρό στο σπίτι του.

* Ο μοναδικός εγγονός της Άγκαθα Κρίστι.

Για καλή μας τύχη, το περσινό καλοκαίρι ο καιρός ήταν θαυμάσιος και την τελευταία ημέρα των γυρισμάτων στον κήπο του σπιτιού, μια σκηνή –που δεν ήταν δραματουργικά σημαντική από μόνη της– μας συγκίνησε όλους μέχρι δακρύων: Ο Ντέιβιντ Σουσέ, με πλήρη περιβολή Πουαρό, ανέβηκε καμαρωτός τα σκαλοπάτια της εισόδου με τον αμίμητο χαρακτηριστικό βηματισμό του και χτύπησε την πόρτα. Τελικά, όταν έπειτα από τρία επαναληπτικά γυρίσματα της σκηνής ακούστηκε η καθιερωμένη φράση λήξης –«αυτό ήταν»–, δεν είχε μείνει άνθρωπος να μη βουρκώσει στο σπίτι –ή, μάλλον, στο γκαζόν, όπου είχε μαζευτεί πλήθος κόσμου για να τιμήσει το τέλος μιας από τις πλέον δημοφιλείς τηλεοπτικές σειρές παγκοσμίως και την ενσάρκωση ενός από τους πλέον αγαπητούς λογοτεχνικούς χαρακτήρες, του Ηρακλή Πουαρό, από έναν από τους πλέον αγαπητούς χαρακτήρες της εποχής μας, τον Ντέιβιντ Σουσέ. Αν έλεγε κάποιος στη Νίμα (που δυστυχώς δεν πρόλαβε να γνωρίσει τον Ντέιβιντ Σουσέ) ότι μια τηλεοπτική σειρά τέτοιου μεγέθους και δημοτικότητας θα γυριζόταν αδιαλείπτως επί είκοσι πέντε χρόνια, είμαι βέβαιος πως δε θα το πίστευε.

Ωστόσο, η ιδιαίτερη αδυναμία που έχω στο *Πέτρινο φέρετρο* προηγείται κατά πολύ χρονικά της τηλεοπτικής σειράς. Το βιβλίο εκδόθηκε το 1956, όταν εγώ ήμουν 13 χρονών, και συνέπεσε με την ηλικιακή φάση κατά την οποία άρχιζα να διαβάζω και να απολαμβάνω τα βιβλία της Νίμα, αλλά και με τη χρονική περίοδο που, μαθητής γυμνασίου ακόμη, περνούσα τις καλοκαιρινές διακοπές μου στο Γκρίνγουεϊ με την οικογένειά μου και, φυσικά, με τη Νίμα. Δεν μπορώ να πω ότι θυμάμαι κάποια μεγάλη γιορτή στον κήπο της έπαυλης, αλλά έχω αναμνήσεις από μικρότερης κλίμακας συγκεντρώσεις, καθώς στο Γκρίνγουεϊ φιλοξενούνταν ολοένα και περισσότεροι φίλοι από λογοτεχνικούς και θεατρικούς κύκλους (η Νίμα βρισκόταν τότε στο απόγειο της καριέρας της ως θεατρική συγγραφέας στις σκηνές του Γουέστ Εντ), αλλά και πολλοί φίλοι του θετού παππού μου, Μαξ Μαλόουν, από τον χώρο της αρχαιολογίας. Η Νίμα ποτέ δε βίαζε εξ ολοκλήρου τους χαρακτήρες της

σε υπαρκτά πρόσωπα, αλλά δε θα έλεγα αλήθεια αν δεν παραδεχόμουν ότι διαβάζοντας το *Πέτρινο φέρετρο* αναγνώριζα στοιχεία από τον σερ Τζορτζ, τη λαίδη Σταμπς και ιδίως την κυρία Φόλιατ σε συγκεκριμένους γνωστούς της γιαγιάς μου. Ούτε με είχαν ξενίσει οι τουρίστες με τα σακίδια που έκαναν οτοστόπ. Στο Γκρίνγουεϊ είχαμε συνηθίσει να βλέπουμε κάθε τόσο νεαρούς πεζοπόρους με σακίδια από τον γειτονικό ξενώνα, που λεγόταν Μείπουλ.

Το *Πέτρινο φέρετρο* μου φέρνει στον νου δύο πολύ ξεχωριστές αναμνήσεις από τα παιδικά μου χρόνια, που είναι για μένα ιδιαίτερα συγκινητικές: Η μία είναι ένα πρόσωπο και η άλλη μια τοποθεσία. Το πρόσωπο είναι η Αριάδνη Όλιβερ, που, αν και μακράν πιο πληθωρική απ' όσο υπήρξε ποτέ η Νίμα, είχε κάτι από τον ενθουσιασμό της, την αγάπη της για τα μήλα και την περιέργεια της συγγραφέως, στοιχεία που μου θυμίζουν πάρα πολύ την ίδια τη Νίμα. Η Αριάδνη Όλιβερ εμφανίζεται σε επτά μυθιστορήματα, εκ των οποίων τα έξι έχουν πρωταγωνιστή τον Πουαρό, και η Ζόι Γουαναμείκερ την υποδύεται εξαιρετικά στις αντίστοιχες ταινίες. Η τοποθεσία είναι το λεμβοστάσιο όπου ανακαλύπτεται το πτώμα του άτυχου θύματος. Η Νίμα κι εγώ κατεβαίναμε συχνά στο λεμβοστάσιο τα απογεύματα και χαζεύαμε τα περαστικά πλοία-της-χαράς (το *Κίλοραν*, το *Καμάρι του Πείντον*, την *Ωραία του Μπρίξμ*), καθώς κι εκείνα τα υπέροχα ποταμόπλοια με τη φτερωτή, ένα από τα οποία, δηλώνω με μεγάλη χαρά, λειτουργεί ακόμη. Οι ξεναγοί σε εκείνες τις κρουαζιέρες αναφέρονταν πάντα στο Γκρίνγουεϊ, συνήθως με μικρές ανακρίβειες, όπως ότι ήταν το σπίτι της Άγκαθα Κρίστι (ενώ ήταν η θερινή κατοικία της) και, ενώ οι φωνές τους έφταναν καθαρά ως εμάς καθώς περνούσαν από το ποτάμι μπροστά μας, δε θυμάμαι να αναγνώρισε ποτέ κανείς τη διάσημη συγγραφέα, που καθόταν διακριτικά στο μπαλκόνι του λεμβοστασίου με τον εγγονό της!

Ξαναδιαβάζοντας τώρα το βιβλίο, νομίζω πως θυμάμαι την πρώτη ανάγνωσή του στην αρχική έκδοση, όταν, έφηβος τότε, άρχισα να αντιλαμβάνομαι ίσως για πρώτη φορά πώς δομείται μια

ιστορία μυστηρίου σε σχέση με υπαρκτά πρόσωπα και υπαρκτές τοποθεσίες, γιατί στο συγκεκριμένο βιβλίο όλα μου ήταν γνώριμα. Αυτή η αυθεντικότητα είναι, βεβαίως, ένας από τους λόγους που τα μυθιστορήματα της Νίμα εξακολουθούν να φαίνονται τόσο αληθινά και τόσο πειστικά ακόμη και σήμερα. Εμένα τότε όσα βιβλία της είχαν ως βάση την αρχαιολογία και τη Μέση Ανατολή μου φαινόταν εξ ολοκλήρου προϊόντα φαντασίας, παρότι η Νίμα εφαρμόζε ακριβώς την ίδια τεχνική, αντλώντας πραγματολογικά στοιχεία από υπαρκτά πρόσωπα και ιστορικές τοποθεσίες και προσθέτοντας μια φανταστική διάσταση, ακριβώς όπως έκανε και στο *Πέτρινο φέρετρο*. Ελπίζω να καταφέρω κάποτε να επισκεφθώ τη Νιμρούντ, τις Πυραμίδες της Αιγύπτου ή κάποια άλλα από τα μέρη που ενέπνευσαν τη Νίμα και να τα δω όπως τα είδε εκείνη. Επισκέφθηκα πρόσφατα έναν συγκεκριμένο τέτοιο τόπο έμπνευσης στην Τενερίφη των Καναρίων Νήσων, όπου διαδραματίζεται ο *Άνθρωπος από τη θάλασσα*, μία από τις ιστορίες του Χάρλεϊ Κουίν από τη συλλογή διηγημάτων *Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν* – εξαιρετικό διήγημα, και μου φάνηκε ακόμη καλύτερο επειδή είχα βρεθεί εκεί.

Μία άλλη οικογενειακή ανάμνησή μου που συνδέεται με το *Πέτρινο φέρετρο* έχει να κάνει με τις λογοτεχνικές καταβολές του. Το *Πέτρινο φέρετρο* είναι η εκτεταμένη και διευρυμένη εκδοχή ενός διηγήματος με τίτλο *Το κιόσκι του Γκρίνσορ*. Αρχικά η Νίμα είχε δωρίσει τα συγγραφικά της δικαιώματα από το διήγημα στην Επισκοπή του Έξετερ, προκειμένου να τοποθετηθούν βιτρό στα παράθυρα της εκκλησίας στο Τσέρστον, κοντά στο Γκρίνγουεϊ. Δυστυχώς, ο ατζέντης της δεν κατάφερε να το πουλήσει σε ένα από τα περιοδικά που δημοσίευαν συνήθως τα διηγήματά της, επειδή ήταν πολύ μεγάλο, και η επισκοπή, που στο μεταξύ είχε παραγγείλει τα βιτρό, θύμωσε πάρα πολύ! Τελικά η Νίμα έγραψε για χάρη της επισκοπής ένα πιο σύντομο διήγημα, με παραλλαγμένο όνομα, που δημοσιεύτηκε με τον τίτλο *Το αρχοντικό των Γκρίνσο* (με τη Μις Μαριλ αντί για τον Ηρακλή Πουαρό), και αποφάσισε να επεκτείνει το *Κιόσκι του Γκρίνσορ* σε μυθιστόρημα και να το εκδώσει

με τίτλο *Πέτρινο φέρετρο*. Έτσι, όλοι έμειναν ευχαριστημένοι τελικά και, αν επισκεφθείτε το Γκρίνγουεϊ, περάστε οπωσδήποτε και από την εκκλησία του Τσέρστον, τα βιτρό είναι εξάισια. (Και για όποιον ενδιαφέρεται για την αυθεντική νουβέλα του 1954, αυτή επανεκδόθηκε το 2014 με τίτλο *Hercule Poirot and the Greenshore Folly* για την εξηκοστή επέτειο από τη δημιουργία της.)

Όπως ίσως γνωρίζετε, η οικογένειά μου δώρισε το Γκρίνγουεϊ στη National Trust το 1999 και η έπαυλη είναι ανοιχτή στο κοινό κατά το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου. Καθένας μπορεί να επισκεφθεί το λεμβοστάσιο όπου διαπράχθηκε ο φόνος ή να χαλαρώσει σε μια σεζλόνγκ κοντά στο σημείο όπου καθόταν ατάραχη η Χάτι Σταμπς και να ανταλλάξει ευγένειες με τους διερχόμενους πεζοπόρους που τώρα επιτρέπεται να περνούν ελεύθερα από το κτήμα! Το δε κατάστημα με τα σουβενίρ της National Trust διαθέτει την καλύτερη συλλογή βιβλίων της Άγκαθα Κρίστι σε όλη τη Δυτική Αγγλία. Το *Πέτρινο φέρετρο*, μολονότι ασυνήθιστο, από την άποψη ότι βασίζεται σε τόσο μεγάλο βαθμό σε μια συγκεκριμένη υπαρκτή τοποθεσία, δεν είναι το μόνο βιβλίο της Άγκαθα Κρίστι που παρέχει εικόνες από το Γκρίνγουεϊ. Εάν σας αρέσει το *Πέτρινο φέρετρο*, συνιστώ να διαβάσετε οπωσδήποτε και τα *Πέντε μικρά γουρουνάκια*, όπου ένας φόνος διαπράττεται στον προμαχώνα του Γκρίνγουεϊ!

Τέλος, ένα από τα επίθετα που επιλέγω συχνά για να περιγράψω τα βιβλία της Άγκαθα Κρίστι και τις ταινίες που βασίστηκαν σε αυτά είναι η λέξη «φιλόξενος» και πιστεύω ότι η Ρόμπιν Μπράουν και ο Γκάρνι Κάλαντ, οι δύο γενικοί διευθυντές της National Trust από το 1999, καθώς και όλο το προσωπικό τους έχουν ξεπεράσει τον εαυτό τους στην προσπάθεια να παραμείνει το Γκρίνγουεϊ ένα σπίτι τόσο φιλόξενο όσο το έκανε να είναι η Νίμα τα χρόνια που εγώ ήμουν παιδί. Ελπίζω, αφού διαβάσετε το *Πέτρινο φέρετρο* και δείτε ίσως και την ταινία με τον Ντέιβιντ Σουσέ, να μπορέσετε να επισκεφθείτε την αυθεντική τοποθεσία. Σας περιμένει μεγάλη απόλαυση!

Η δεσποινίς Λέμον, η ικανότατη γραμματέας του Πουαρό, απάντησε στο τηλεφώνημα.

Άφησε στην άκρη το σημειωματάριο στενογραφίας, σήκωσε το ακουστικό και είπε χωρίς έμφαση «Τραφάλγκαρ 8137».

Ο Ηρακλής Πουαρό έγειρε πίσω στην καρέκλα του με την ίδια ράχη και έκλεισε τα μάτια. Τα δάχτυλά του έπαιζαν σιγανά ταμπούρλο στην κόχη του γραφείου, σε έναν αργό, στοχαστικό ρυθμό. Στο μυαλό του συνέχιζε να συνθέτει τις κομψές φράσεις της επιστολής που υπαγόρευε προ ολίγου.

Σκεπάζοντας με την παλάμη της το ακουστικό, η δεσποινίς Λέμον τον ρώτησε χαμηλόφωνα:

«Αποδέχεστε μια προσωπική κλήση από το Νάσκομπ του Ντέβον;»

Ο Πουαρό συνοφρυώθηκε. Η τοποθεσία δεν του έλεγε τίποτε.

«Ποιος τηλεφωνεί;» ρώτησε επιφυλακτικά.

Η δεσποινίς Λέμον έκανε την ίδια ερώτηση μιλώντας στο ακουστικό.

«Αριά... τι;» είπε αβέβαια. «Α, μάλιστα... Και το επώνυμο;»

Στράφηκε πάλι προς τον Ηρακλή Πουαρό.

«Η κυρία Αριάδνη Όλιβερ».

Τα φρύδια του Πουαρό τινάχτηκαν προς τα πάνω. Στο μυαλό του αναδύθηκε η ανάμνηση ενός προσώπου: ανεμοδαρμένα γκρίζα μαλλιά... αείτσια κατατομή...

Σηκώθηκε και πήρε τη θέση της δεσποινίδος Λέμον στο τηλέφωνο.

«Ομιλεί ο Ηρακλής Πουαρό», δήλωσε με στόμφο.

«Ο κύριος Ηρακλής Πορό αυτοπροσώπως;» επέμεινε με καχυποψία η τηλεφωνήτρια.

Ο Πουαρό τη διαβεβαίωσε ότι ήταν αυτός.

«Σας συνδέω με τον κύριο Πορό», ακούστηκε να λέει τώρα η τηλεφωνήτρια.

Τη λεπτή και ελαφρώς σφυριχτή γυναικεία φωνή διαδέχτηκε μια άλλη, επίσης γυναικεία, βαθιά και τόσο βροντερή, που έκανε τον Πουαρό να απομακρύνει τουλάχιστον μια σπιθαμή το ακουστικό του τηλεφώνου από το αυτί του.

«Κύριε Πουαρό, είστε όντως εσείς;» ρώτησε η κυρία Όλιβερ.

«Ο ίδιος, μαντάμ».

«Είμαι η Αριάδνη Όλιβερ. Δεν ξέρω αν με θυμάστε...»

«Ασφαλώς και σας θυμάμαι, μαντάμ. Θα μπορούσε ποτέ κανείς να σας ξεχάσει;»

«Κι όμως με ξεχνούν», είπε η κυρία Όλιβερ. «Και αρκετά συχνά, μάλιστα. Δε νομίζω ότι είμαι κάτι το ιδιαίτερο ως προσωπικότητα. Ή ίσως φταίει το γεγονός ότι αλλάζω συνεχώς χτένισμα. Ούτως ή άλλως, δεν έχει σημασία. Ελπίζω να μη σας διακόπτω ενώ είστε τρομερά απασχολημένος...»

«Όχι, όχι, δε με διασαλεύετε διόλου».

«Θεός φυλάξοι... δε θα ήθελα με τίποτα να σας σαλέψει τώρα. Σας χρειάζομαι».

«Με χρειάζεστε;»

«Ναι, άμεσα. Μπορείτε να πάρετε το αεροπλάνο;»

«Δεν παίρνω ποτέ αεροπλάνο. Με ζαλίζει».

«Κι εμένα. Τέλος πάντων, δε νομίζω πως με το αεροπλάνο θα φτάσετε πιο γρήγορα απ' ό,τι με το τρένο, γιατί, αν θυμάμαι σωστά, το πλησιέστερο αεροδρόμιο βρίσκεται στο Έξετερ, που είναι μίλια μακριά από εδώ. Πάρτε το τρένο. Στις δώδεκα, από τον σταθμό του Πάντινγκτον για Νάσκομπ. Προλαβαίνετε άνετα. Έχετε τρία τέταρ-

τα της ώρας στη διάθεσή σας, αν πάει καλά το ρολόι μου... που συνήθως δεν πάει».

«Πού βρίσκεστε, μαντάμ; Περί τίνος πρόκειται;»

«Βρίσκομαι στην Έπαυλη Νας, στην κοιλάδα του Νας. Ένα αυτοκίνητο ή ταξί θα σας περιμένει στον σιδηροδρομικό σταθμό του Νάσκομπ».

«Για ποιον λόγο με χρειάζεστε; Περί τίνος πρόκειται;» ξαναρώτησε επιτακτικά ο Πουαρό.

«Τα τηλέφωνα βρίσκονται στις πιο άβολες θέσεις», είπε η κυρία Όλιβερ. «Ετούτο εδώ είναι στο χολ... Άνθρωποι μπαينوβαίνουν, μιλάνε... δε σας ακούω καλά. Λοιπόν, σας περιμένω. Όλοι θα ενθουσιαστούν. Γεια σας».

Ακούστηκε ένα ξερό κλικ και η κλήση τερματίστηκε. Στη γραμμή απέμεινε μόνο ένα σιγανό βουητό.

Με ένα σαστισμένο ύφος απόλυτης απορίας, ο Πουαρό κατέβασε κι αυτός το ακουστικό και μουρμούρισε κάτι μέσα από τα δόντια του. Η δεσποινίς Λέμον περίμενε ατάραχη, με το μολύβι της σε ετοιμότητα, χωρίς ίχνος περιέργειας. Επανάλαβε ήρεμα την τελευταία φράση της υπαγόρευσης πριν από τη διακοπή.

«...επιτρέψτε μου να σας διαβεβαιώσω, αγαπητέ κύριε, ότι η υπόθεση η οποία μου προτάθηκε διά της παρούσης επιστολής...»

Ο Πουαρό απέρριψε με μια βιαστική χειρονομία την υπόθεση που του είχε προταθεί *διά της παρούσης επιστολής*.

«Ήταν η κυρία Όλιβερ, η Αριάδνη Όλιβερ, η συγγραφέας αστυνομικών ιστοριών. Ίσως έχετε διαβάσει...» είπε αλλά σταμάτησε γιατί θυμήθηκε ότι η δεσποινίς Λέμον διάβαζε μόνο βιβλία αυτοβελτίωσης και αντιμετώπιζε με περιφρόνηση τα ανάλαφρα αναγνώσματα, όπως τα αστυνομικά μυθιστορήματα. «Θέλει να πάω στο Ντέβονσαϊρ σήμερα, τώρα αμέσως, με το τρένο σε...» κοίταξε το ρολόι του, «τριάντα πέντε λεπτά».

Η δεσποινίς Λέμον ύψωσε τα φρύδια της σε ένδειξη αποδοκιμασίας.

«Του σκοτωμού δηλαδή», είπε. «Και για ποιον λόγο;»

«Εδώ σας θέλω! Δε μου είπε».

«Πολύ περίεργο. Γιατί δε σας το είπε;»

«Διότι», είπε προβληματισμένος ο Ηρακλής Πουαρό, «φοβόταν μήπως την ακούσουν. Ναι, αυτό μου έδωσε να καταλάβω».

«Για φαντάσου!» σχολίασε η δεσποινίς Λέμον, αγανακτώντας για λογαριασμό του εργοδότη της. «Μα τι απαιτήσεις έχουν μερικοί! Νομίζουν πως θα τρέξετε χωρίς δεύτερη σκέψη να κυνηγάτε χίμαιρες στα καλά καθούμενα! Ένας τόσο σημαντικός άνθρωπος σαν κι εσάς! Λοιπόν, έχω προσέξει ότι οι καλλιτέχνες και οι συγγραφείς είναι τελείως ανισόρροποι... καμία αίσθηση του μέτρου. Να υπαγορεύσω τηλεφωνικώς ένα τηλεγράφημα: *Λυπάμαι, αδυνατώ να φύγω από το Λονδίνο*;»

Το χέρι της κινήθηκε προς το τηλέφωνο, όμως η φωνή του Πουαρό το έκανε να σταματήσει.

«Du tout! Αντιθέτως», είπε. «Αν έχετε την καλοσύνη, καλέστε μου αμέσως ένα ταξί». Ύψωσε τη φωνή του. «Ζορζ! Ετοίμασε τη μικρή βαλίτσα μου και ένα νεσεσέρ με τα απαραίτητα. Και κάνε γρήγορα, πολύ γρήγορα, πρέπει να προλάβω το τρένο».

II

Το τρένο, έχοντας διανύσει παραπάνω από εκατόν ογδόντα μίλια από τα διακόσια δώδεκα της συνολικής διαδρομής με τη μέγιστη ταχύτητα, κάλυψε τα τελευταία τριάντα ξεφυσώντας σιγανά και απολογητικά, ώσπου μπήκε και σταμάτησε στον σταθμό του Νάσκομπ. Μόνο ένας επιβάτης αποβιβάστηκε: ο Ηρακλής Πουαρό. Δρασκελίσσε με προσοχή το τεράστιο κενό μεταξύ συρμού και αποβάθρας και κοίταξε δεξιά κι αριστερά. Στην άλλη άκρη του τρένου, στη σκευοφόρο, ένας αχθοφόρος κατέβαζε δέματα. Ο Πουαρό πήρε τη βαλίτσα του και διέσχισε την αποβάθρα προς την αντίθετη κατεύθυνση, προς την έξοδο. Παρέδωσε το εισιτήριό του στο εκδοτήριο και βγήκε από τον σταθμό.

Μια λιμουζίνα Humber ήταν σταματημένη ακριβώς απέξω και ένας σοφέρ με στολή ήρθε προς το μέρος του.

«Ο κύριος Ηρακλής Πουαρό;» ρώτησε με σεβασμό.

Πήρε τη βαλίτσα του Πουαρό και του άνοιξε την πίσω πόρτα του αυτοκινήτου. Απομακρύνθηκαν από τον σταθμό διασχίζοντας τη γέφυρα πάνω από τις ράγες και πήραν έναν στενό επαρχιακό δρόμο που ελίσσόταν ανάμεσα σε ψηλούς καταπράσινους φράχτες. Σύντομα το έδαφος στη δεξιά πλευρά του δρόμου έγινε καταποροϊκό και αποκαλύφθηκαν η πανέμορφη θέα ενός ποταμού και σε απόσταση γαλαζωποί ομιχλώδεις λόφοι. Ο σοφέρ πλεύρισε τον φράχτη και σταμάτησε.

«Ο ποταμός Χελμ, σερ», είπε. «Και στο βάθος το Ντάρτμουρ».

Ήταν προφανές ότι περίμενε να επιδείξει ο επιβάτης τον δέοντα θαυμασμό. Ο Πουαρό έβγαλε τα κατάλληλα επιφωνήματα και μουρμούρισε ένα δυο «Magnifique!» Στην πραγματικότητα, η φύση τον συγκινούσε ελάχιστα. Ήταν πολύ πιο πιθανό να βγει από τα χείλη του ένα ειλικρινές επιφώνημα θαυμασμού μπροστά σε έναν τακτικό και σωστά οργανωμένο λαχανόκηπο. Δυο νεαρές προσπέρασαν το σταματημένο αυτοκίνητο ανηφορίζοντας με κόπο την ομαλή πλαγιά, φορτωμένες με βαριά σακίδια. Φορούσαν και οι δύο σορτς και στο κεφάλι τους είχαν ζωηρόχρωμα μαντίλια για τον ήλιο.

«Συνορεύουμε με έναν ξενώνα για νέους, σερ», εξήγησε ο σοφέρ, που είχε προφανώς αυτοδιοριστεί ξεναγός του Πουαρό στο Ντέβον. «Το Χουντάουν Παρκ. Ήταν το σπίτι του κυρίου Φλέτσερ και το αγόρασε η Ένωση Ξενώνων Νέων. Τα καλοκαίρια είναι πάντα φίσκα, πάνω από εκατό άτομα καθημερινά. Όμως δεν επιτρέπεται να μένουν παραπάνω από ένα δυο βράδια... ύστερα πρέπει να πάνε αλλού. Νεαροί και νεαρές όλοι τους, ξένοι οι περισσότεροι».

Ο Πουαρό κούνησε μηχανικά το κεφάλι του. Σκεφτόταν, όχι για πρώτη φορά, ότι τα σορτς, ιδίως όταν τα κοιτούσε κανείς από πίσω, κολάκευαν ελάχιστες γυναικείες σιλουέτες. Έκλεισε σφιχτά τα

μάτια του με μια έκφραση οδύνης. Μα, γιατί ντύνονταν έτσι οι νέες στη σημερινή εποχή; Κι αυτές οι μαντίλες με τα έντονα χρώματα... πόσο ακαλαίσθητες!

«Φαίνονται βαρυφορτωμένες», μουρμούρισε.

«Σίγουρα, σερ, και είναι πολύς δρόμος από τον σταθμό ή τη στάση του λεωφορείου μέχρι το Χουντάουν Παρκ. Σχεδόν δύο μίλια», απάντησε ο σοφέρ. Δίστασε λίγο προτού κάνει την πρόταση. «Να τις πάρουμε μαζί μας, σερ, αν δεν έχετε αντίρρηση;»

«Ασφαλώς, ασφαλώς», είπε μεγαλόψυχα ο Πουαρό. Από τη μια αυτός, με την άνεση ενός σχεδόν άδειου πολυτελούς αυτοκινήτου, και από την άλλη δυο λαχανιασμένα και κατάκοπα κορίτσια με βαριά σακίδια, που δεν είχαν ιδέα τα κακόμοιρα πώς να ντυθούν για να είναι ελκυστικά στο άλλο φύλο. Ο σοφέρ έβαλε μπροστά. Το αυτοκίνητο κύλησε αργά και σταμάτησε με τη μηχανή αναμμένη δίπλα στις δύο τουρίστριες. Δυο αναψοκοκκινισμένα και ιδρωμένα πρόσωπα στράφηκαν γεμάτα ελπίδα.

Ο Πουαρό άνοιξε την πόρτα και οι δυο νεαρές σκαρφάλωσαν στο αυτοκίνητο.

«Καλοσύνη σας», είπε η μία από αυτές, η ξανθιά, με έντονη ξενική προφορά. «Είναι πιο μακριά απ' όσο νομίζω».

Η άλλη, το πρόσωπο της οποίας ήταν μαυρισμένο από τον ήλιο και από τη μαντίλα της ξέφευγαν καστανές μπούκλες, απλώς κούνησε μερικές φορές καταφατικά το κεφάλι και έσκασε ένα τυπικό χαμόγελο μουρμουρίζοντας «Grazie». Η αγγλομαθής ξανθιά συνέχισε να μιλάει ζωηρά.

«Εγώ Αγγλία δύο βδομάδες διακοπές. Είμαι από Ολλανδία. Αγγλία πολύ ωραία χώρα. Πήγα Στράτφορντ-απόν-Ειβον, είδα θέατρο Σαίξπηρ και Κάστρο Γουόργουικ. Ύστερα πήγα Κλόβελι και Έξετερ με ωραίο καθεδρικό ναό και Τορκί... πολύ ωραία κι εκεί... και σήμερα έρχομαι σε ονομαστό ωραίο μέρος εδώ και αύριο περνάω ποτάμι και πάω Πλίμουθ, να δω Πλίμουθ λιμάνι, απ' όπου έγινε ανακάλυψη Νέου Κόσμου».

«Κι εσείς, σινιορίνα;» Ο Πουαρό απευθύνθηκε στην άλλη κο-

πέλα, μα εκείνη απλώς χαμογέλασε και κούνησε πέρα δώθε τις καστανές μπουκλες της.

«Αυτή όχι μιλάει αγγλικά», είπε καλοσυνάτα η Ολλανδέζα. «Εμείς ξέρει λίγο γαλλικά... πιάνει κουβέντα σε τρένο. Είναι από κοντά σε Μιλάνο και έχει κυρία συγγενή εδώ σε Αγγλία, παντρεμένη με κύριο με μαγαζί παντοπωλείο. Ήρθε χθες Έξετερ με φίλη της και φίλη της έφαγε πίτα ζαμπόν πολύ χάλια, και τώρα φίλη άρρωστη, έμεινε Έξετερ. Δεν πρέπει να τρως ζαμπόν με ζέστη».

Σ' εκείνο το σημείο ο σοφέρ ελάττωσε ταχύτητα, καθώς ο δρόμος μπροστά τους σχημάτιζε δικάλα. Τα κορίτσια κατέβηκαν, είπαν ευχαριστώ σε δύο γλώσσες και προχώρησαν προς την αριστερή διακλάδωση. Ο σοφέρ εγκατέλειψε προς στιγμήν την ολύμπια αταραξία του και είπε με πάθος στον Πουαρό:

«Δεν είναι μόνο οι πίτες με ζαμπόν ή με κιμά... θέλουν πολλή προσοχή και οι πίτες Κορνουάλης. Θερινή σεζόν, βλέπετε, βάζουν ό,τι να 'ναι στη γέμιση!»

Έβαλε ξανά μπροστά το αυτοκίνητο, πήραν τη δεξιά διακλάδωση και μπήκαν σχεδόν αμέσως σε πυκνό δάσος. Έδωσε στον Πουαρό μια τελική ετυμηγορία περί των ενοίκων του Ξενώνα Νέων Χουντάουν Παρκ.

«Καλά κορίτσια μερικές απ' αυτές τις ξένες», είπε. «Αλλά είναι αδύνατο να τους δώσεις να καταλάβουν τι θα πει καταπάτηση. Μπορεί να σε τρελάνουν. Δεν καταλαβαίνουν ότι εδώ στη χώρα μας το κτήμα ενός ανθρώπου είναι ιδιωτικός χώρος. Περνάνε διαρκώς μέσα από το δάσος μας και παριστάνουν τις ανήξερές όταν τους το λες». Κούνησε το κεφάλι του με απαισιοδοξία.

Κατηφόρισαν έναν απότομο δασωμένο λόφο, πέρασαν από μια μεγάλη σιδερένια πύλη και, ακολουθώντας έναν καμπύλο ιδιωτικό δρόμο, κατέληξαν μπροστά σε ένα μέγαρο γεωργιανού ρυθμού με θέα στο ποτάμι.

Ο σοφέρ άνοιξε την πόρτα για τον επιβάτη του και την ίδια στιγμή στα σκαλοπάτια του σπιτιού έκανε την εμφάνισή του ένας μεγαλόσωμος και πολύ μελαχρινός μπάτλερ.

«Ο κύριος Ηρακλής Πουαρό;»

«Ναι».

«Η κυρία Όλιβερ σας περιμένει, σερ. Θα τη βρείτε κάτω στον προμαχώνα. Επιτρέψτε μου να σας δείξω τον δρόμο».

Ο Πουαρό οδηγήθηκε σε ένα ελικοειδές χωμάτινο μονοπάτι που διέσχιζε το δάσος. Από τα διάκενα ανάμεσα στα δέντρα φαινόταν κάτω χαμηλά το ποτάμι. Κατηφορίζοντας σταδιακά, το μονοπάτι κατέληξε σε ένα ξέφωτο κυκλικού σχήματος, περιφραγμένο προς τη μεριά του ποταμού από ένα χαμηλό πέτρινο τοιχάκι με πολεμίστρες. Πάνω στο τοιχάκι ήταν καθισμένη η κυρία Όλιβερ.

Σηκώθηκε για να τον υποδεχτεί και από την ποδιά της έπεσαν κάμποσα μήλα που σκορπίστηκαν τριγύρω. Τα μήλα προφανώς ήταν το αναπόδραστο μοτίβο σε κάθε συνάντηση με την κυρία Όλιβερ.

«Πώς γίνεται και μου πέφτουν συνεχώς πράγματα, δεν το καταλαβαίνω», είπε η κυρία Όλιβερ, σχεδόν ακατάληπτα, με το στόμα γεμάτο μισομασημένο μήλο. «Πώς είστε, κύριε Πουαρό;»

«Très bien, chère Madame», απάντησε ευγενικά ο Πουαρό. «Εσείς;»

Η κυρία Όλιβερ του φάνηκε κάπως διαφορετική και ο λόγος, όπως είχε υπαινιχθεί η ίδια στο τηλεφώνημα, ήταν ότι είχε πειραματιστεί άλλη μια φορά με την κόμμωσή της. Την τελευταία φορά που την είχε δει ο Πουαρό τα μαλλιά της ήταν γκριζα, λυτά και ανεμοδαρμένα. Τώρα ήταν βαμμένα λουλακί και πιασμένα ψηλά σε ένα ανάποδο μπουκέτο από περίτεχνες μπούκλες σε στιλ μαρκησίας. Η εντύπωση της μαρκησίας τελείωνε απότομα στο ύψος του λαιμού· από εκεί και κάτω η αμφίεση θα μπορούσε εύστοχα να περιγραφεί ως πρακτικό συνολάκι εξοχής. Τουϊντ ταγέρ, σακάκι και φούστα σε χρώμα κίτρινο κροκί και λεπτή μάλλινη μπλούζα σε μια χολερική μουσταρδί απόχρωση.

«Το ήξερα ότι θα ερχόσασταν», είπε χαρωπά η κυρία Όλιβερ.

«Είναι αδύνατον να το ξέρατε, μαντάμ», της απάντησε αυστηρά ο Πουαρό.

«Κι όμως, το ήξερα».

«Όταν εγώ ακόμη αναρωτιέμαι γιατί είμαι εδώ;»

«Έχω την απάντηση. Από περιέργεια».

Ο Πουαρό την κοίταξε και τα μάτια του σπίθισαν. «Η περίφημη γυναικεία διαίσθησή σας ίσως δεν έπεσε πάρα πολύ έξω αυτή τη φορά».

«Α, μην ειρωνεύεστε τη γυναικεία διαίσθησή μου. Δε βρίσκω πάντοτε σχεδόν αμέσως τον δολοφόνο;»

Ο Πουαρό έμεινε ιπποτικά σιωπηλός. Αλλιώς, θα της είχε απαντήσει: *Με την πέμπτη προσπάθεια, ίσως, και πάλι όχι πάντοτε!*

Αντί γι' αυτό, είπε κοιτώντας γύρω του:

«Πολύ ωραίο το κτήμα σας».

«Αυτό; Μα δεν είναι δικό μου, κύριε Πουαρό. Έτσι νομίζατε; Α, όχι, ανήκει σε κάποιους Σταμπς».

«Τι είναι αυτοί;»

«Στην ουσία, τίποτα», είπε αόριστα η κυρία Όλιβερ. «Πλούσιοι. Εγώ βρίσκομαι εδώ για επαγγελματικούς λόγους, για δουλειά».

«Συλλέγετε τοπικό φολκλόρ για το επόμενο αριστούργημά σας;»

«Όχι, όχι! Κάνω αυτό που σας είπα. Μια δουλειά. Ανέλαβα να οργανώσω μια δολοφονία».

Ο Πουαρό την κοίταξε κατάπληκτος.

«Όχι αληθινή», τον καθσύχασε η κυρία Όλιβερ. «Αύριο γίνεται εδώ μια μεγάλη υπαίθρια γιορτή και θέλησαν, για πρωτοτυπία, να συμπεριλάβουν στα παιχνίδια και ένα Κυνήγι Δολοφόνου. Το οποίο θα έχω οργανώσει εγώ. Κάτι ανάλογο με Κυνήγι Θησαυρού, φανταστείτε, αλλά επειδή Κυνήγια Θησαυρού γίνονται πάρα πολύ συχνά, σκέφτηκαν να πρωτοτυπήσουν. Μου πρόσφεραν, λοιπόν, μια γενναία αμοιβή για να έρθω εδώ και να το σκηνοθετήσω. Είναι διασκεδαστικό, η αλήθεια να λέγεται... μια ωραία αλλαγή από τη συνήθως μίζερη ρουτίνα μου».

«Τι ακριβώς θα είναι;»

«Λοιπόν, θα υπάρχει ένα θύμα, φυσικά. Και Στοιχεία. Και Ύποπτοι. Ξέρετε, τα γνωστά στερεότυπα... η Ντίβα, ο Εκβιαστής, οι

Νεαροί Εραστές, ο Κακός Μπάτλερ και πάει λέγοντας. Με μισή κορόνα* συμμετοχή, κάθε παίκτης θα παίρνει το πρώτο Στοιχείο. Στη συνέχεια θα πρέπει να βρει το Θύμα, το Όπλο, Ποιος Το Έκανε και με τι Κίνητρο. Θα δοθούν και έπαθλα».

«Εξαιρετικό!» είπε ο Ηρακλής Πουαρό.

«Για να είμαι ειλικρινής», είπε μελαγχολικά η κυρία Όλιβερ, «είναι πολύ πιο δύσκολο απ' όσο φαντάζεστε να το οργανώσει κανείς. Διότι πρέπει να λάβεις υπόψη σου ότι στην πραγματικότητα υπάρχουν και ιδιαίτερα ευφυείς αληθινοί άνθρωποι, ενώ στα βιβλία μου αυτό δεν είναι απαραίτητο».

«Και με καλέσατε εδώ επειγόντως για να σας βοηθήσω στο στήσιμο;»

Ο Πουαρό δεν έκανε καμιά προσπάθεια να συγκρατήσει τον θυμωμένο και επικριτικό τόνο από τη φωνή του.

«Α, όχι», είπε η κυρία Όλιβερ. «Όχι βέβαια! Έχω στήσει τα πάντα. Όλα είναι έτοιμα για την αυριανή γιορτή. Εσάς σας θέλω για εντελώς άλλον λόγο».

«Ο οποίος είναι;»

Τα χέρια της κυρίας Όλιβερ υψώθηκαν μηχανικά προς το κεφάλι της. Ήταν έτοιμη να σαρώσει φρενιασμένα και με τα δέκα δάκτυλα τα μαλλιά της με τη γνωστή χαρακτηριστική χειρονομία της, αλλά θυμήθηκε εγκαίρως την περίτεχνη κόμμωση και εκτόνωσε την ταραχή της τραβώντας μαλακά τους λοβούς των αυτιών της.

«Θα με περάσετε για ανόητη», είπε. «Όμως νομίζω πως κάτι δεν πάει καλά».

* Half-crown: βρετανικό νόμισμα ίσο σε αξία με 2 σελίνια και έξι πένες, δηλαδή 2,5 σελίνια. Καταργήθηκε το 1970. (Σ.τ.Μ.)



«Λοιπόν, έχω προσέξει ότι οι καλλιτέχνες και οι συγγραφείς είναι τελείως ανισόρροποι... καμία αίσθηση του μέτρου».

Κομητεία Ντέβον, ένας φιλανθρωπικός χορός, ένα Κυνήγι Δολοφόνου που προοριζόταν για παιχνίδι και εξελίσσεται σε τραγωδία...

Ο σερ και η λαίδη Σταμπς, οι οικοδεσπότες της βραδιάς, έχουν την ιδέα να οργανώσουν ένα παιχνίδι με έναν υποτιθέμενο φόνο. Έχοντας τις καλύτερες προθέσεις, η Αριάδνη Όλιβερ, η πασίγνωστη συγγραφέας ιστοριών μυστηρίου, δέχεται να οργανώσει αυτό το Κυνήγι Δολοφόνου. Αν και περνά εβδομάδες ολόκληρες σχολαστικής προετοιμασίας, την τελευταία στιγμή η Αριάδνη φωνάζει τον φίλο της, τον Ηρακλή Πουαρό, για να προσφέρει την πολύτιμη βοήθειά του. Από ένστικτο καταλαβαίνει ότι κάτι κακό πρόκειται να συμβεί... Προσοχή! Κανένας δεν είναι αυτό που φαίνεται!



2 ΔΙΣΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr



ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24031

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ